

Απομυθοποίηση των εθνομηδενιστών

εθνομηδενιστών

Εξορία για τους Ελληνες – επέλαση των

Γράφει ο **Αντώνης Λαμπίδης**.

Ο εθνομηδενισμός είναι καινοφανής όρος στην ελληνική γλώσσα που καθιερώθηκε ως ο ορισμός που δηλώνει τον ιστορικό αναθεωρητισμό, την αρνησιπατρία, την αποδόμηση της εθνικής συνείδησης και ταυτότητας στα πλαίσια της κυρίαρχης παγκόσμιας νέας τάξης πραγμάτων.

Εδώ συναντώνται παραδόξως (;) παραποιημένες παλαιομαρξιστικές αντιλήψεις περί ιστορικού υλισμού και επιδιώξεις υπερεθνικών καπιταλιστικών κέντρων, στο όνομα «της συμφιλίωσης των λαών σε ένα πολυπολιτισμικό περιβάλλον χωρίς διακρίσεις» και άλλα ηχηρά πομπώδη.

Όμως, ανομολόγητος σκοπός είναι η δημιουργία μιας ομογενοποιημένης κοινωνίας ανιστορικών και μετέωρων ατόμων, μια εύκολη δηλαδή λεία προς χειραγώγηση.

Από τη στιγμή που έχουμε να κάνουμε με φύσει συμπλεγματικά άτομα, η επιχειρηματολογία κατά των εθνομηδενιστών περιττεύει. Είναι ανάξια λόγου η αντίκρουση των ιδεοληψιών αυτών των ατόμων, γιατί δεν οδηγεί πουθενά. Εξ άλλου τους δίνουμε και σημασία, την οποία δεν αξίζουν. Πρόκειται για νευρωτικά άτομα με τραυματικές ενδο-οικογενειακές εμπειρίες στην παιδική τους ηλικία, οι οποίες ενεγράφησαν στο υποσυνείδητο, και κατά την ενηλικίωση και κοινωνική ανέλιξη τους εκδηλώνονται συνειδητά. Ο φθόνος κατά των γονέων τους πραγματώνεται με το μίσος κατά της πατρίδας, του τόπου όπου γεννήθηκαν.

Η ενοχοποίηση κάθε τι του ελληνικού, η απόρριψη της Παράδοσης και ο χλευασμός των αξιών από τους μηδενιστές -και κατ' επέκταση κάθε συνεκτικού κρίκου που συνδέει το παρελθόν με το παρόν- αντανακλά τη διάρρηξη δεσμών και συνέχειας αυτών των ατόμων με τους φυσικούς γεννήτορες τους.

Είναι δε τέτοιας έκτασης ο νοητικός εκτροχιασμός τους, ώστε κάθε απόπειρα νηφάλιας κριτικής τούς εξαγριώνει, παρεκτρέποντας τους σε ύβρεις και απαξιωτικές εκφράσεις εναντίον εκείνων που τολμούν να έχουν μια διαφορετική άποψη. Ασκούν απροκάλυπτη τρομοκρατία στους αντιτιθέμενους και θεωρούν ότι κατέχουν το αλάθητο οχυρωμένοι πίσω από έναν υπερφίαλο επιστημονισμό.

Νιώθουν όμως ανασφαλείς λόγω του συμπλεγματικού χαρακτήρα τους και προσπαθούν να γαντζωθούν στην εξουσία και να αναρριχηθούν σε θέσεις. Έχουν σχηματίσει ιδιότυπες κλίκες αλληλοϋποστήριξης, ιδιαίτερα στα πανεπιστημιακά ιδρύματα, και λειτουργούν ως “think tanks” επιβάλλοντας τις θέσεις τους στην εκπαιδευτική πολιτική των κυβερνήσεων.

Προσπορίζονται και ενθυλακώνουν τεράστια ποσά από χορηγίες οικονομικών κολοσσών και προγράμματα διεθνών Οργανώσεων περιέργων συμφερόντων και επιδιώξεων. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι το Κέντρο για τη Δημοκρατία και τη Συμφιλίωση στη Νοτιοανατολική Ευρώπη (Center for Democracy and Reconciliation in Southeast Europe – CDRSEE), μια Μη Κυβερνητική Οργάνωση που εδρεύει στην Θεσσαλονίκη -όχι τυχαία. Μια από τις κύριες δραστηριότητες της είναι -όπως οι ίδιοι διατείνονται- να αναθεωρήσει τα εθνοκεντρικά σχολικά μαθήματα Ιστορίας. Ήδη έχει εκδοθεί από ομάδα του εν λόγω Κέντρου «εναλλακτικό εκπαιδευτικό υλικό στα ελληνικά», αποτελούμενο από 4 Βιβλία Εργασίας. Ο ενδιαφερόμενος μελετητής δεν έχει παρά να προσφύγει στον ιστότοπο αυτού του Κέντρου ώστε να διαπιστώσει τις δραστηριότητες, τους στόχους αλλά και τους χρηματοδότες του.¹

Τις μέρες αυτές (Νοέμβριος – Δεκέμβριος 2015), βοηθούσης και της επικίνδυνα διαλυτικής πολιτικής που ακολουθεί η κυβέρνηση στα εθνικά θέματα, ο εσμός των αποδομητών – εθνομηδενιστών εμφανίζεται ορμητικός στο προσκήνιο με τη διεξαγωγή Κύκλου Συζητήσεων για την Ιστορία, που πραγματοποιούνται στο Polis Art Café, Πεσμαζόγλου 5 και Σταδίου, στην Αθήνα.

Ο Α΄ Κύκλος είχε θέμα «Η θέση της Ιστορίας στο Σχολείο και πώς θα την αλλάξουμε», θέτοντας βλακώδη ερωτήματα, όπως: “Είμαστε ελληναράδες ή δυστυχισμένοι που είμαστε Έλληνες;», «Περιούσιος λαός ή βδέλυγμα;», «Κακομαθημένα παιδιά της ιστορίας ή κακομάθαμε ιστορία;», τα οποία χαρακτηρίζουν το ποιόν και τις προθέσεις των εισηγητών.

Ο Β΄ Κύκλος που διεξήχθη στις 8 Δεκεμβρίου 2015 έθεσε και το γελοίο ερώτημα: «Είμαστε άραγε δέσμοι της πολιτιστικής κληρονομιάς και της παράδοσης ή έχει ωριμάσει η στιγμή αναδιαπραγμάτευσης;».²

Σε όλους αυτούς τους συμπλεγματικούς περισπούδαστους τύπους απαντά ...ο Λεωνής του Γιώργου Θεοτοκά:

Οι επτά λόφοι του Βυζαντίου, σκοτεινοί, βουβοί, φορτωμένοι με ερείπια Αυτοκρατοριών. Ο φλοίσβος του Κερατίου στην αστροφεγγιά. Και οι ψηλοί ίσκιοι των Αυτοκρατόρων με τις ωραίες γενειάδες και τα χρυσά όπλα, που περνούν αέρινοι απάνω στα Τείχη και σβήνουν μες τη σκιά...

Όλα σβήνουν, χάνονται, ξαναγίνονται, ξανασμίγουν και πάλι διαλύονται, ολοένα τα χάνω και ολοένα τα νιώθω που πλησιάζουν να ενωθούν, να γίνουν ένα πράμα, μια μορφή, μια ουσία, κάτι που πάει να γίνει «εγώ».³

Τίποτε λιγότερο, τίποτε περισσότερο.

1. <http://cdrsee.org>

2. <http://www.chronosmag.eu>

3. Γιώργος Θεοτοκάς. Λεωνής. Βιβλιοπωλείον της «Εστίας», 2013 (26η έκδοση), σ. 154-155.

16.12.2015

Πηγή: www.antibaro.gr/

